Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 27 maja 2014 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 50 i 52 — Zasada ne bis in idem — Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Pojęcia kary „wykonanej" i kary, która „jest w trakcie wykonywania"

W sprawie C-129/14 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) postanowieniem z dnia 19 marca 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 marca 2014 r., w postępowaniu karnym przeciwko

Zoranowi Spasicowi,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, Prezes, K. Lenaerts, wiceprezes, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Safjan, C.G. Fernlund, prezesi izb, A. Ó Caoimh, C. Toader (sprawozdawca), D. Šváby, E. Jarašiūnas, S. Rodin i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

zważywszy wniosek sądu odsyłającego z dnia 19 marca 2014 r., który wpłynął do Trybunału w dniu 20 marca 2014 r., o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym na podstawie art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości,

zważywszy na postanowienie trzeciej izby Trybunału z dnia 31 marca 2014 r. o uwzględnieniu tego wniosku,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 kwietnia 2014 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Z. Spasica przez A. Schwarzera, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego oraz J. Kemper, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

— w imieniu rządu francuskiego przez D. Colas'a oraz F.X. Bréchota, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu włoskiego przez L. Ventrellę, avvocato dello Stato,

— w imieniu Rady Unii Europejskiej przez P. Plazę oraz Z. Kupčovą, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Bogensbergera oraz R. Troostersa, działających w charakterze pełnomocników,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19), podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r. (zwanej dalej „KWUS"), dotyczącego stosowania zasady ne bis in idem oraz zgodności tego postanowienia z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego toczącego się w Niemczech przeciwko Z. Spasicowi w związku z zarzutem oszustwa popełnionego przez niego we Włoszech.

Ramy prawne

Prawo Unii

Karta

3 Artykuł 50 karty, zatytułowany „Zakaz ponownego sądzenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary", należy do tytułu VI tej karty, zatytułowanego z kolei „Wymiar sprawiedliwości". Ma on następujące brzmienie:

„Nikt nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary, w odniesieniu do którego zgodnie z ustawą został już uprzednio uniewinniony lub za który został już uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem na terytorium Unii".

4 Prawa, wolności i zasady zawarte w karcie są interpretowane, w myśl art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE, zgodnie z postanowieniami ogólnymi określonymi w tytule VII karty, regulującymi jej interpretację i stosowanie, oraz z należytym uwzględnieniem wyjaśnień, o których mowa w karcie, które określają źródła tych postanowień.

5 Artykuł 52 karty, zatytułowany „Zakres […] praw i zasad”, należący do tytułu VII „Postanowienia ogólne”, stanowi:

„1. Wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w niniejszej karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

[…]

3. W zakresie, w jakim niniejsza karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. Niniejsze postanowienie nie stanowi przeszkody, aby prawo Unii przyznawało szerszą ochronę.

[…]

7. Wyjaśnienia sporządzone w celu wskazania wykładni niniejszej karty są należycie uwzględniane przez sądy Unii i państw członkowskich”.

6 Wyjaśnienia dotyczące Karty praw podstawowych (Dz.U. 2007, C 303, s. 17, zwane dalej „wyjaśnieniami dotyczącymi karty”) uściślają w odniesieniu do art. 50 karty, że zasada „non bis in idem” ma zastosowanie nie tylko w ramach orzecznictwa [przed sądami] jednego państwa, ale także między orzecznictwem [przed sądami] kilku państw członkowskich, co odpowiada dorobkowi prawnemu Unii. Wyjaśnienia do tego samego artykułu odwołują się ponadto wyraźnie do art. 54–58 KWUS, precyzując, że bardzo ograniczone wyjątki zawarte w tych przepisach, zezwalające państwom członkowskim na odstępstwa od zasady „non bis in idem”, są objęte dotyczącą ograniczeń klauzulą horyzontalną z art. 52 ust. 1.

KWUS

7 KWUS została zawarta w celu zapewnienia stosowania układu między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach podpisanego w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. 2000, L 239, s. 13).

8 Artykuł 54 KWUS należy do jej rozdziału 3, zatytułowanego „Stosowanie zasady ne bis in idem”. Artykuł ten przewiduje:

„Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej Umawiającej się Strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem że została nałożona i [już] wykonana kara lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony”.

Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej

9 KWUS została włączona do prawa Unii przez Protokół (nr 2) włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską traktatem z Amsterdamu (Dz.U. 1997, C 340, s. 93, zwany dalej „protokołem Schengen”), jako dorobek Schengen w rozumieniu załącznika do tego protokołu. Protokół ten upoważnił 13 państw członkowskich do ustanowienia między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinach objętych dorobkiem Schengen.

10 Zgodnie z brzmieniem art. 1 protokołu Schengen w międzyczasie również Republika Włoska uzyskała status Umawiającej się Strony w ramach KWUS.

11 Artykuł 2 ust. 1 tego protokołu stanowi, co następuje:

„[…]

[R]ada [Unii Europejskiej], stanowiąc jednomyślnie, określa, zgodnie ze stosownymi postanowieniami traktatów podstawę prawną dla każdego z postanowień lub decyzji stanowiących dorobek Schengen.

W odniesieniu do tych postanowień i decyzji oraz zgodnie z podstawą prawną, którą określiła Rada, Trybunał Sprawiedliwości [Unii Europejskiej] wykonuje kompetencje, które są mu powierzone przez mające zastosowanie odpowiednie postanowienia traktatów […].

Dopóki nie zostały podjęte powyższe środki i bez uszczerbku dla artykułu 5 ustęp 2, przepisy lub decyzje stanowiące dorobek Schengen są uznawane za akty wydane na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej”.

12 Decyzja 1999/436/WE Rady z dnia 20 maja 1999 r. określająca, zgodnie ze stosownymi postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i Traktatu o Unii Europejskiej, podstawę prawną dla każdego z postanowień lub decyzji stanowiących dorobek Schengen (Dz.U. L 176, s. 17) została przyjęta na podstawie art. 2 ust. 1 protokołu Schengen. Z art. 2 decyzji 1999/436 oraz załącznika A do tej decyzji wynika, że jako podstawy prawne art. 54–58 KWUS Rada wskazała art. 34 UE i art. 31 UE.

Protokół (nr 19) w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej

13 Protokół (nr 19) w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, C 115, s. 290), stanowiący załącznik do traktatu FUE, upoważnił 25 państw członkowskich, w ramach prawnych i instytucjonalnych Unii Europejskiej, do ustanowienia między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinach objętych dorobkiem Schengen. I tak zgodnie z brzmieniem art. 2 tego protokołu:

„Dorobek Schengen stosuje się do państw członkowskich, o których mowa w artykule 1, bez uszczerbku dla artykułu 3 Aktu przystąpienia z 16 kwietnia 2003 roku i artykułu 4 Aktu przystąpienia z 25 kwietnia 2005 roku. Rada zastępuje Komitet Wykonawczy utworzony na mocy układów z Schengen”.

Protokół (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych

14 Artykuł 9 protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych (Dz.U. 2008, C 115, s. 322), stanowiący załącznik do traktatu FUE, ma następujące brzmienie:

„Skutki prawne aktów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przyjętych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej przed wejściem w życie traktatu z Lizbony zostają utrzymane do czasu uchylenia, unieważnienia lub zmiany tych aktów w zastosowaniu traktatów. To samo dotyczy konwencji zawartych między państwami Członkowskimi na podstawie traktatu [UE]”.

15 Artykuł 10 ust. 1 i 3 wspomnianego protokołu stanowi:

„1. Jako środek przejściowy i w odniesieniu do aktów prawnych Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy sądowej w sprawach karnych, które zostały przyjęte przed wejściem w życie traktatu z Lizbony, w dniu wejścia w życie tego traktatu instytucje dysponują następującymi uprawnieniami: uprawnienia przyznane Komisji na mocy artykułu 258 [TFUE] nie mają zastosowania,

a uprawnienia przyznane Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej na mocy tytułu VI traktatu [UE] – w wersji tego traktatu obowiązującej przed wejściem w życie traktatu z Lizbony – pozostają niezmienione, także w przypadku gdy zostały one uznane zgodnie z artykułem 35 ustęp 2 [UE].

[…]

3. W każdym przypadku środek przejściowy, o którym mowa w ustępie 1, przestaje obowiązywać pięć lat po dacie wejścia w życie traktatu z Lizbony.

[…]”.

Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW

16 Artykuł 1 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową 2002/584”), stanowi:

„Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wniosek, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego”.

17 Zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 europejski nakaz aresztowania może zostać wydany między innymi w przypadku, gdy zapadł wyrok [skazujący] lub wydano środek zabezpieczający o wymiarze co najmniej czterech miesięcy.

18 Wykonania europejskiego nakazu aresztowania można odmówić z powodów wymienionych w art. 3 i 4 tejże decyzji ramowej.

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW

19 Zgodnie z motywem 2 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. L 76, s. 16), zmienionej przez decyzję ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 81, s. 24) (zwanej dalej decyzją ramową 2005/214), „[z]asada wzajemnego uznawania powinna mieć zastosowanie do kar o charakterze pieniężnym, wymierzonych przez organy sądowe lub administracyjne, w celu ułatwienia egzekwowania takich kar w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wymierzono kary”.

Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW

20 Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. L 327, s. 27) w art. 3, zatytułowanym „Przedmiot i zakres stosowania”, stanowi:

„1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest określenie zasad, zgodnie z którymi państwo członkowskie, aby ułatwić resocjalizację osoby skazanej, uznaje wyrok i wykonuje karę.

2. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie w przypadkach, gdy osoba skazana znajduje się w państwie wydającym lub w państwie wykonującym.

[…]”.

Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW

21 Motyw 3 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (Dz.U. L 328, s. 42) stanowi:

„Środki przewidziane w niniejszej decyzji ramowej powinny służyć zapobieganiu sytuacjom, w których w różnych państwach członkowskich toczą się wobec tej samej osoby równoległe postępowania karne w sprawie tych samych czynów, czego skutkiem może być prawomocne zakończenie tych postępowań w co najmniej dwóch państwach członkowskich. Decyzja ramowa ma zatem zapobiegać naruszaniu zasady ne bis in idem, o której mowa w art. 54 [KWUS] […]”.

22 Zgodnie z art. 5 ust. 1 tej decyzji ramowej jeżeli właściwy organ w państwie członkowskim ma uzasadnione powody, by przypuszczać, że w innym państwie członkowskim toczy się postępowanie równoległe, nawiązuje on kontakt z właściwym organem tego drugiego państwa członkowskiego, by potwierdzić, że toczy się postępowanie równoległe, a następnie podjąć bezpośrednie konsultacje.

Prawo krajowe

Prawo niemieckie

23 Zgodnie z § 7 ust. 1 Strafgesetzbuch (niemieckiego kodeksu karnego), zatytułowanym „Zastosowanie do czynów zabronionych popełnionych za granicą w innych przypadkach”:

„[N]iemieckie prawo karne stosuje się do czynów zabronionych, które zostały popełnione za granicą wobec obywatela niemieckiego, gdy czyn ten podlega karze również w państwie, w którym został popełniony, bądź gdy miejsce jego popełnienia nie należy do zakresu właściwości żadnego sądu karnego”.

24 Paragraf 263 niemieckiego kodeksu karnego, zatytułowany „Oszustwo”, ma następujące brzmienie:

„(1) Kto z zamiarem osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej lub jej przysporzenia osobie trzeciej doprowadza inną osobę do powstania uszczerbku w jej majątku za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu poprzez przedstawienie nieprawdziwych okoliczności, wypaczenie albo ukrycie prawdziwych okoliczności, podlega karze pozbawienia wolności do 5 lat albo karze grzywny.

[…]

(3) W przypadkach większej wagi karę stanowi kara pozbawienia wolności przez umieszczenie w zakładzie karnym od 6 miesięcy do 10 lat.

1. Przypadek należy uznać co do zasady za większej wagi, gdy sprawca działa w ramach prowadzonej przez siebie działalności zawodowej lub jako członek zorganizowanej grupy […]”.

25 Zgodnie z art. 1 Gesetz betreffend die Anrufung des Gerichtshofs der Europäischen Gemeinschaften im Wege des Vorabentscheidungsverfahrens auf dem Gebiet der polizeilichen Zusammenarbeit und der justitiellen Zusammenarbeit in Strafsachen nach Art. 35 des EU-Vertrages (ustawy o występowaniu do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z pytaniami prejudycjalnymi w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych zgodnie z art. 35 UE) z dnia 6 sierpnia 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 2035) każdy sąd niemiecki może wystąpić do Trybunału

z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w dziedzinie określonej w art. 35 UE, dotyczącym czy to ważności i wykładni decyzji ramowych, czy to wykładni konwencji, czy to ważności i wykładni środków wykonawczych do konwencji należących do tej dziedziny.

Prawo włoskie

26 Artykuł 640 ust. 1 włoskiego kodeksu karnego, zatytułowany „Oszustwo", stanowi:

„Kto za pomocą podstępu bądź oszustwa wprowadza kogoś w błąd i w ten sposób osiąga korzyść majątkową, względnie przysparza jej bezpodstawnie osobie trzeciej, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat do 3 lat i karze grzywny w wysokości od 51 do 1 032 EUR.

[…]".

27 Artykuł 444 ust. 1 kodeksu postępowania karnego przewiduje:

„1. Oskarżony i prokurator mogą wnieść do sądu o zasądzenie w danej sprawie i we wskazanym zakresie kary zastępczej lub kary pieniężnej obniżonej maksymalnie do jednej trzeciej pełnego wymiaru kary bądź kary pozbawienia wolności przez umieszczenie w zakładzie karnym, jeżeli pozbawienie wolności, biorąc pod uwagę okoliczności i po obniżeniu maksymalnie do jednej trzeciej pełnego wymiaru kary, nie trwałoby dłużej niż 5 lat, przy czym kara pozbawienia wolności może zostać orzeczona jako jedyna bądź obok kary pieniężnej".

28 Zgodnie z art. 656 ust. 5 kodeksu postępowania karnego prokurator zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności, jeśli jest ona niższa niż 3 lata. Jeżeli skazany nie wystąpi z wnioskiem o zastosowanie środka alternatywnego względem osadzenia w więzieniu, prokurator cofa decyzję o zawieszeniu wykonania na podstawie art. 656 ust. 8 tego kodeksu.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

29 Z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym oraz z akt sprawy przedstawionych Trybunałowi wynika, że Z. Spasic, obywatel serbski, jest ścigany przez Staatsanwaltschaft Regensburg (prokuraturę w Ratyzbonie, Niemcy) za popełnienie w dniu 20 marca 2009 r. w ramach zorganizowanej grupy oszustwa w Mediolanie (Włochy). Ofiara tego przestępstwa, W. Soller, będący obywatelem niemieckim, po tym jak skontaktował się z nim wspólnik Z. Spasica, wydał Z. Spasicowi kwotę 40 000 EUR w niskich nominałach w zamian za banknoty o nominale 500 EUR, które następnie okazały się fałszywe.

30 Po tym jak Staatsanwaltschaft Innsbruck (prokuratura w Insbrucku, Austria) wydała wobec niego w dniu 27 sierpnia 2009 r. europejski nakaz aresztowania w związku z szeregiem innych przestępstw popełnionych w podobny sposób Z. Spasic został zatrzymany na Węgrzech w dniu 8 października 2009 r. i przekazany władzom austriackim. Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2010 r. został w Austrii prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy.

31 W dniu 25 lutego 2010 r. Amtsgericht Regensburg (sąd rejonowy w Ratyzbonie, Niemcy) wydał krajowy nakaz aresztowania w związku z oszustwem popełnionym w Mediolanie, który to nakaz posłużył jako podstawa dla wydania europejskiego nakazu aresztowania w dniu 5 marca 2010 r. przez Staatsanwaltschaft Regensburg.

32 Wyrokiem zaocznym z dnia 18 czerwca 2012 r., który stał się prawomocny w dniu 7 lipca 2012 r., Tribunale ordinario di Milano (sąd pierwszej instancji w Mediolanie, Włochy) skazał Z. Spasica za przestępstwo popełnione w dniu 20 marca 2009 r. w Mediolanie, po pierwsze, na karę pozbawienia wolności w wymiarze roku, oraz po drugie, na karę grzywny w wysokości 800 EUR. Z tego orzeczenia

Tribunale ordinario di Milano wynika, że przebywając w areszcie śledczym w Austrii, Z. Spasic sporządził dwa pisma, w świetle których sąd włoski zastosował art. 640 kodeksu karnego oraz art. 444 i art. 656 ust. 5 kodeksu postępowania karnego.

33 Decyzją z dnia 5 stycznia 2013 r. prokurator przy Tribunale di Milano uchylił zawieszenie wykonania kary i zarządził umieszczenie skazanego w zakładzie karnym celem odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz uiszczenia kary grzywny w wysokości 800 EUR.

34 W dniu 20 listopada 2013 r. Amtsgericht Regensburg wydał wobec Z. Spasica nowy, rozszerzony krajowy nakaz aresztowania, który w pkt I wskazuje oszustwo popełnione w dniu 20 marca 2009 r. w ramach zorganizowanej grupy w Mediolanie, w wyniku którego szkodę poniósł W. Soller, którego to oszustwa dotyczył już krajowy nakaz aresztowania z dnia 25 lutego 2010 r., a w pkt II – inne czyny.

35 Począwszy od dnia 6 grudnia 2013 r., kiedy to w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania z dnia 5 marca 2010 r. władze austriackie wydały go władzom niemieckim, Z. Spasic przebywa w areszcie śledczym w Niemczech.

36 Zoran Spasic zaskarżył do Amtsgericht Regensburg postanowienie o dalszym stosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania, podnosząc w istocie, że na mocy zasady ne bis in idem nie mógł być ścigany w Niemczech za czyn popełniony w Mediolanie, za który został już skazany prawomocnym i wykonalnym wyrokiem przez Tribunale di Milano.

37 Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2014 r. Amtsgericht Regensburg nie uwzględnił jego odwołania i przekazał sprawę Landgericht Regensburg (sądowi drugiej instancji w Ratyzbonie). W dniu 23 stycznia 2014 r. Z. Spasic dokonał w drodze przelewu zapłaty kwoty 800 EUR w wykonaniu kary grzywny nałożonej na niego wyrokiem Tribunale di Milano i przedłożył przed Landgericht Regensburg dowód tej zapłaty.

38 Orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2014 r. Landgericht Regensburg utrzymał w mocy orzeczenie Amtsgericht Regensburg, wyjaśniając, że dalsze tymczasowe aresztowanie mogło być oparte na stanie faktycznym opisanym w pkt I nakazu aresztowania wydanego w dniu 20 listopada 2013 r., a więc na czynie popełnionym w Mediolanie w dniu 20 marca 2009 r., którego dotyczył wyrok skazujący Tribunale ordinario di Milano.

39 Zoran Spasic odwołał się od tego orzeczenia Landgericht Regensburg do Oberlandesgericht Nürnberg (sądu trzeciej instancji w Norymberdze). Podniósł on w istocie, że przepisy wprowadzające ograniczenie [w stosowaniu zasady ne bis in idem], zawarte w art. 54 KWUS, nie mogą skutecznie ograniczyć zakresu art. 50 karty oraz że po wykonaniu kary w postaci uiszczenia grzywny w wysokości 800 EUR powinien on zostać wypuszczony na wolność.

40 Zdaniem sądu odsyłającego, który wskazuje, że w kwestii tej opiera się na utrwalonym orzecznictwie Bundesgerichtshof (niemieckiego federalnego sądu najwyższego), art. 54 KWUS stanowi przepis wprowadzający ograniczenie w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty. Z tego względu ustanowiona w art. 50 karty zasada ne bis in idem ma zastosowanie w warunkach określonych w art. 54 KWUS. Sąd ten podnosi jednakże, że Trybunał nigdy nie wypowiedział się w przedmiocie zgodności art. 54 KWUS z art. 50 karty ani w kwestii wpływu wykonania – przez skazanego przez ten sam wyrok na karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny – tej drugiej kary.

41 W powyższych okolicznościach Oberlandesgericht Nürnberg postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 54 [KWUS] jest zgodny z art. 50 [karty] w zakresie, w jakim uzależnia on stosowanie zakazu ponownego ścigania za ten sam czyn zabroniony od spełnienia warunku, zgodnie z którym w przypadku skazania nałożona kara została już wykonana, jest w trakcie wykonywania lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych państwa wydania wyroku skazującego?

2) Czy przywołany warunek, sformułowany w art. 54 [KWUS], jest spełniony również wtedy, gdy wykonana została tylko część (w tym wypadku: kara grzywny) kary nałożonej w państwie wydania wyroku skazującego, składającej się z dwóch samodzielnych [niezależnych] części (w tym wypadku: kary pozbawienia wolności i kary grzywny)?”.

W przedmiocie właściwości Trybunału

42 Z postanowienia odsyłającego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oparty na art. 267 TFUE, podczas gdy przedstawione pytania dotyczą KWUS, a więc konwencji należącej do tytułu VI traktatu UE w wersji tego traktatu obowiązującej przed wejściem w życie traktatu z Lizbony.

43 W kwestii tej bezsporne jest, że tryb przewidziany w art. 267 TFUE może być stosowany w przypadku kompetencji prejudycjalnych Trybunału opartych na art. 35 UE, który podlega stosowaniu do dnia 1 grudnia 2014 r., z zastrzeżeniem spełnienia przewidzianych w tym postanowieniu przesłanek (zob. podobnie wyrok Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, pkt 36).

44 Republika Federalna Niemiec złożyła oświadczenie w trybie art. 35 ust. 2 UE, w którym uznała właściwość Trybunału Sprawiedliwości do orzekania na warunkach określonych w art. 35 ust. 3 lit. b) UE, co wynika z informacji dotyczącej daty wejścia w życie traktatu z Amsterdamu, opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 1 maja 1999 r. (Dz.U. L 114, s. 56).

45 W tej sytuacji okoliczność, że postanowienie odsyłające nie wymienia art. 35 UE, lecz odwołuje się do art. 267 TFUE, nie powoduje sama w sobie braku kompetencji Trybunału do udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione przez Oberlandesgericht Nürnberg (zob. podobnie wyrok Santesteban Goicoechea, EU:C:2008:457, pkt 38).

46 Z powyższego wynika, że Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na przedstawione mu pytania.

W przedmiocie trybu pilnego

47 Oberlandesgericht Nürnberg wystąpił o rozpoznanie niniejszego odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym określonym w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

48 Sąd odsyłający uzasadnił swój wniosek tym, że zasadność osadzenia w areszcie śledczym zależy od odpowiedzi udzielonej przez Trybunał na pytania prejudycjalne.

49 Postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r., zgodziwszy się z propozycją sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, Trybunał postanowił na podstawie art. 267 ust. 4 TFUE i art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

50 Tytułem wstępu należy zauważyć, że w zakresie, w jakim art. 54 KWUS uzależnia zastosowanie zasady ne bis in idem od spełnienia warunku polegającego na tym, że kara nie może być już wykonana, nie może on zostać zastosowany w ramach postępowania głównego, ponieważ zgodnie z informacjami zawartymi w aktach sprawy przekazanymi Trybunałowi, które to informacje zostały potwierdzone na rozprawie, zgodnie z prawem włoskim kara pozbawienia wolności, na którą został skazany Z. Spasic w tym państwie, może nadal zostać jeszcze wykonana.

W przedmiocie pytania pierwszego

51 Poprzez swoje pytanie pierwsze sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 54 KWUS, który uzależnia stosowanie zasady ne bis in idem od spełnienia warunku, zgodnie z którym w przypadku skazania nałożona kara „została [już] wykonana", „jest w trakcie wykonywania" lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych państwa wydania wyroku skazującego (zwanego dalej „warunkiem wykonania"), jest zgodny art. 50 karty, gwarantującym poszanowanie tej zasady.

52 W kwestii tej należy zauważyć, że art. 54 KWUS odbiega swoim brzmieniem od brzmienia art. 50 karty, gdyż uzależnia on zastosowanie zasady ne bis in idem od spełnienia warunku wykonania.

53 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału zastosowanie zasady ne bis in idem ustanowionej w art. 50 karty do postępowań karnych tego rodzaju co postępowanie główne zakłada, że sankcje, które zostały już zastosowane wobec oskarżonego w drodze ostatecznej decyzji, miały charakter karny (wyrok Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 33), co nie jest w niniejszej sprawie kwestionowane.

54 W tej sytuacji dla potrzeb udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie prejudycjalne należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że wyjaśnienia w odniesieniu do art. 50 karty, które zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty zostały sporządzone w celu wskazania wykładni karty i muszą być należycie uwzględniane przez sądy Unii i państw członkowskich, wymieniają wyraźnie art. 54 KWUS pomiędzy przepisami, których dotyczy klauzula horyzontalna zawarta w art. 52 ust. 1 karty.

55 Z tego wynika, że dodatkowy warunek zawarty w art. 54 KWUS stanowi ograniczenie zasady ne bis in idem, które jest zgodne z art. 50 karty, ponieważ jest ono wskazane w wyjaśnieniach w odniesieniu do tego ostatniego artykułu, do których odsyłają bezpośrednio ww. przepisy art. 6 ust. 1 akapit trzeci TUE i art. 52 ust. 7 karty. W każdym wypadku, niezależnie od sformułowań użytych w wyjaśnieniach w odniesieniu do art. 50 karty, warunek wykonania uzależniający szerszą ochronę przyznawaną przez art. 50 karty od spełnienia dodatkowego warunku stanowi ograniczenie prawa ustanowionego w tym artykule w rozumieniu art. 52 karty.

56 Zgodnie z art. 52 ust. 1 zdanie pierwsze karty wszystkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Zgodnie z art. 52 ust. 1 zdanie drugie karty – z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności – ograniczenia praw i wolności mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

57 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ograniczenie zasady ne bis in idem należy uznać za przewidziane przez ustawę w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty, ponieważ wynika ono z art. 54 KWUS.

58 Jeżeli chodzi o istotę tej zasady należy zauważyć, że – jak podniosły rządy niemiecki i francuski – warunek wykonania przewidziany w art. 54 KWUS nie podważa zasady ne bis in idem en jako takiej. Celem warunku wykonania jest bowiem uniknięcie możliwości, by osoba, której proces zakończył się w pierwszym umawiającym się państwie wydaniem prawomocnego wyroku, nie mogła być dalej ścigana za te same czyny w drugim umawiającym się państwie i pozostała ostatecznie bezkarna, jeżeli pierwsze umawiające się państwo nie doprowadziło do wykonania wymierzonej kary (zob. podobnie wyrok Kretzinger, C-288/05, EU:C:2007:441, pkt 51).

59 Z tego wynika, że przepis taki jak art. 54 KWUS należy uważać za szanujący istotę zasady ne bis in idem ustanowionej w art. 50 karty.

60 Niemniej jednak należy zweryfikować, czy ograniczenie, jakie niesie ze sobą warunek wykonania ustanowiony w art. 54 KWUS, ma charakter proporcjonalny, co wymaga zbadania przede wszystkim, czy warunek ten może być uważany za rzeczywiście odpowiadający celom interesu ogólnego w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty i, w przypadku potwierdzenia tej hipotezy, czy jest on zgodny z zasadą proporcjonalności w rozumieniu tego samego przepisu.

61 W tym kontekście należy na wstępie przypomnieć, że na mocy art. 3 ust. 2 TUE Unia zapewnia swoim obywatelom przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowana jest swoboda przepływu osób, w powiązaniu z właściwymi środkami w odniesieniu do kontroli granic zewnętrznych, azylu, imigracji, jak również zapobiegania i zwalczania przestępczości.

62 Jak wynika z art. 67 ust. 3 TFUE, cel wyznaczony Unii, polegający na przekształceniu się w przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prowadzi do konieczności zapewnienia przez Unię wysokiego poziomu bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości, rasizmowi i ksenofobii oraz zwalczających te zjawiska, a także za pomocą środków służących koordynacji i współpracy organów policyjnych i sądowych oraz innych właściwych organów, jak również za pomocą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych i, w miarę potrzeby, przez zbliżanie przepisów karnych.

63 Warunek wykonania przewidziany w art. 54 KWUS wpisuje się w ten kontekst, ponieważ ma ona na celu – co zostało przypomniane w pkt 58 niniejszego wyroku – uniknięcie w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ewentualnej bezkarności osoby skazanej w pierwszym umawiającym się państwie prawomocnym wyrokiem karnym.

64 Nie można więc kwestionować tego, że warunek wykonania przewidziany w art. 54 KWUS jest odpowiedni dla osiągnięcia zamierzonego przez niego celu. Zezwalając bowiem – w przypadku niewykonania nałożonej sankcji – władzom umawiającego się państwa na kontynuowanie ścigania za te same czyny osoby skazanej prawomocnym wyrokiem karnym w innym umawiającym się państwie, pozwala on uniknąć ryzyka, iż skazany pozostanie bezkarny z powodu opuszczenia terytorium państwa skazującego.

65 Jeżeli chodzi o niezbędność warunku wykonania do osiągnięcia celu odpowiadającego interesowi ogólnemu polegającego na zapobieżeniu powstaniu ryzyka, iż w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości osoby skazane w państwie członkowskim Unii prawomocnym wyrokiem karnym unikną kary, należy zauważyć, że prawdą jest, iż na poziomie Unii istnieją – co Komisja podniosła w swoich uwagach na piśmie i na rozprawie – liczne instrumenty mające na celu ułatwienie współpracy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi.

66 W tym kontekście należy wskazać na decyzję ramową 2009/948, której art. 5 zobowiązuje władze państw członkowskich, które uznają, że w odniesieniu do tych samych czynów mogą wszcząć równolegle postępowania karne, do podjęcia bezpośrednich konsultacji, by wypracować porozumienie co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań.

67 Takie bezpośrednie konsultacje mogą, w zależności od przypadku, doprowadzić do wydania europejskiego nakazu aresztowania przez władze państwa członkowskiego, w którym sąd wydał prawomocny wyrok karny na podstawie przepisów decyzji ramowej 2002/548 w celu wykonania nałożonej kary. Alternatywnie konsultacje mogą doprowadzić, na podstawie przepisów decyzji ramowych 2005/214 i 2008/909, do tego, że kara nałożona przez sąd karny w jednym państwie członkowskim zostanie wykonana w innym państwie członkowskim (w kwestii wykładni decyzji ramowej 2005/214 zob. wyrok Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733).

68 Takie instrumenty wzajemnej pomocy nie są jednak uzależnione od spełnienia warunku analogicznego do warunku przewidzianego w art. 54 KWUS i w związku z tym nie mogą zapewnić osiągnięcia pełnej realizacji wyznaczonego celu.

69 Jeśli bowiem prawdą jest, że mechanizmy te mogą ułatwić wykonanie decyzji wewnątrz Unii Europejskiej, to jednak korzystanie z nich jest obwarowane szeregiem różnych warunków i zależy ostatecznie od decyzji państwa członkowskiego, którego sąd wydał prawomocny wyrok karny, ponieważ to państwo członkowskie nie jest związane obowiązkiem wynikającym z prawa Unii i dotyczącym zapewnienia skutecznego wykonania kar wynikających z tego wyroku. Możliwości stworzone temu państwu członkowskiemu przez te decyzje ramowe nie są zatem tego rodzaju, by zagwarantować uniknięcie bezkarności osób skazanych w Unii prawomocnym wyrokiem karnym w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, gdy pierwsze państwo członkowskie nie przeprowadziło wykonania nałożonej kary.

70 Ponadto o ile decyzja ramowa 2008/909 pozwala wyobrazić sobie wykonanie kary pozbawienia wolności w państwie członkowskim innym aniżeli państwo siedziby sądu, który wydał wyrok skazujący, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 4 tej decyzji ramowej możliwość ta jest uwarunkowana zarówno zgodą osoby skazanej, jak i tym, by skazujące państwo członkowskie uzyskało pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące przyczyni się do realizacji celu polegającego na ułatwieniu resocjalizacji osoby skazanej. Wynika z tego, że głównym celem systemu ustanowionego przez tę decyzję nie jest walka z bezkarnością osób skazanych w Unii prawomocnym wyrokiem karnym i że system ten nie może zapewnić pełnej realizacji tego celu.

71 Ponadto należy podkreślić, iż warunek wykonania ustanowiony w KWUS implikuje, że w sytuacji gdy szczególne okoliczności danego przypadku i stosunek pierwszego państwa skazującego pozwoliły na to, że nałożona kara została już wykonana lub jest w trakcie wykonywania, w odpowiednim przypadku i przy wykorzystaniu instrumentów przewidzianych przez prawo Unii w celu ułatwienia wykonywania kar, osoba, której proces zakończył się w pierwszym państwie członkowskim wydaniem prawomocnego wyroku, nie może być dalej ścigana za te same czyny w innym państwie członkowskim. W ramach ustanowionych przez art. 54 KWUS do ściągania dojdzie więc tylko wtedy, gdy system aktualnie przewidziany przez prawo Unii nie jest wystarczający – obojętnie z jakiego powodu – dla wykluczenia bezkarności osób skazanych w Unii prawomocnym wyrokiem karnym.

72 Z tego wynika, że warunek wykonania przewidziany w art. 54 KWUS nie wykracza poza to, co niezbędne do uniknięcia, w kontekście ponadgranicznym, bezkarności osób skazanych w państwie członkowskim Unii prawomocnym wyrokiem karnym.

73 Niemniej jednak w ramach stosowania warunku ustanowionego w art. 54 KWUS do konkretnego przypadku nie można wykluczyć, że na podstawie art. 4 ust. 3 TUE i w wyniku zainspirowania instrumentami prawnymi wtórnego prawa Unii w dziedzinie prawa karnego przywołanych przez

Komisję właściwe sądy krajowe nawiążą ze sobą kontakt i odbędą konsultacje w celu zweryfikowania, czy po stronie pierwszego skazującego państwa członkowskiego występuje rzeczywista intencja przystąpienia do wykonania nałożonych kar.

74 W świetle powyższego na pytanie pierwsze należy zatem odpowiedzieć, że art. 54 KWUS, który uzależnia stosowanie zasady ne bis in idem od spełnienia warunku, zgodnie z którym w przypadku skazania nałożona kara „została wykonana" bądź „jest w trakcie wykonywania", jest zgodny z art. 50 karty, który gwarantuje tę zasadę.

W przedmiocie pytania drugiego

75 Poprzez swoje pytanie drugie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 54 KWUS należy interpretować w ten sposób, że sama zapłata grzywny jako sankcji karnej, nałożonej na skazanego mocą tego samego wyroku wydanego w innym państwie członkowskim co kara pozbawienia wolności, która nie została jeszcze wykonana, nie pozwala na uznanie, że kara została wykonana lub jest w trakcie wykonywania w rozumieniu tego przepisu.

76 Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy najpierw przypomnieć, że w chwili obecnej prawo karne materialne i prawo karne procesowe nie są zharmonizowane na poziomie Unii.

77 Zasada ne bis in idem ustanowiona w art. 54 KWUS ma na celu nie tylko uniknięcie w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bezkarności osób skazanych w Unii prawomocnym wyrokiem karnym, lecz również zagwarantowanie bezpieczeństwa prawnego poprzez poszanowanie orzeczeń organów publicznych, które stały się prawomocne, w braku harmonizacji lub zbliżenia przepisów prawa karnego państw członkowskich.

78 W kontekście postępowania głównego, co rząd włoski potwierdził na rozprawie, w stosunku do Z. Spasica orzeczono dwie główne kary, mianowicie karę pozbawienia wolności poprzez umieszczenie w zakładzie karnym z jednej strony i karę grzywny z drugiej strony.

79 Nawet w obliczu braku harmonizacji przepisów karnych państw członkowskich z wymogu jednolitego stosowania prawa Unii wynika zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, że pojęciu, które nie odsyła do prawa tych państw, należy nadać autonomiczną i jednolitą wykładnię, którą należy ustalić, uwzględniając kontekst przepisu, w który się wpisuje, i realizowany cel (zob. podobnie wyroki: Esbroeck, EU:C:2006:165, pkt 35; Mantello, EU:C:2010:683, pkt 38; C-60/12 Baláž, EU:C:2013:733, pkt 26).

80 Mimo iż art. 54 KWUS stanowi, używając liczby pojedynczej, że konieczne jest, aby „kara została wykonana", warunek ten obejmuje naturalnie sytuację, w której orzeczone zostały dwie kary główne, tak jak w postępowaniu głównym, mianowicie z jednej strony kara pozbawienia wolności poprzez umieszczenie w zakładzie karnym i z drugiej strony kara grzywny.

81 Inna wykładnia prowadziłaby bowiem do skutku w postaci pozbawienia sensu zasady ne bis in idem ustanowionej w art. 54 KWUS i uniemożliwiałaby prawidłowe stosowanie tego artykułu.

82 Należy z tego wywieść wniosek, że jeżeli jedna z dwóch kar nie została „wykonana" w rozumieniu art. 54 KWUS, warunek ten nie może być uznany za spełniony.

83 Jeżeli chodzi o to, czy sytuacja, której dotyczy postępowanie główne, spełnia warunek, również przewidziany w art. 54 KWUS, zgodnie z którym aby zasada ne bis in idem mogła znaleźć zastosowanie, kara musi być „w trakcie wykonywania", bezsporne jest, że Z. Spasic nawet nie zaczął odbywać nałożonej na niego kary pozbawienia wolności we Włoszech (zob. podobnie wyrok Kretzinger, EU:C:2007:441, pkt 63).

84 W przypadku orzeczenia dwóch kar głównych nie można uznać, że w związku z faktem uiszczenia grzywny kara jest „w trakcie wykonywania" w rozumieniu art. 54 KWUS.

85 W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż art. 54 KWUS należy interpretować w ten sposób, że sama zapłata grzywny jako sankcji karnej, nałożonej na skazanego mocą tego samego wyroku wydanego w innym państwie członkowskim co kara pozbawienia wolności, która nie została jeszcze wykonana, nie pozwala na uznanie, że kara została wykonana lub jest w trakcie wykonywania w rozumieniu tego przepisu.

W przedmiocie kosztów

86 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., który uzależnia stosowanie zasady ne bis in idem od spełnienia warunku, zgodnie z którym w przypadku skazania nałożona kara „została wykonana" bądź „jest w trakcie wykonywania", jest zgodny z art. 50 karty, który gwarantuje tę zasadę.**

2) **Artykuł 54 tej konwencji należy interpretować w ten sposób, że sama zapłata grzywny jako sankcji karnej, nałożonej na skazanego mocą tego samego wyroku wydanego w innym państwie członkowskim co kara pozbawienia wolności, która nie została jeszcze wykonana, nie pozwala na uznanie, że kara została wykonana lub jest w trakcie wykonywania w rozumieniu tego przepisu.**

Podpisy